

Magisk øjeblik

En gang imellem er tiden inde til sejlsportens magiske øjeblik. Båden skyder fart og stævnen pløjer stille igennem en spejlblank vandoverflade.

Der findes øjeblikke i sejlsporten, som er magiske. Nogle øjeblikke, hvor vinden og sejlet skaber en usynlig trækkende kraft, som du bare betagende kan være vidne til og føle hvordan den forplanter sig fra båden gennem din krop. Med tør hals og med halvåben mund står du absolut stille, forbløffet over miraklet, mens du føres frem af en båd, der stille har lagt sig til og med god fart skyder fremad. Andægtigt stille står du der med hånden på rorpinden, som om ét eneste ord kunne forstyrre den skrøbelige balance.

Det sker ikke i søbrisens solrige eftermiddagstimer, når bølgerne er hvide og sejladsen går bedst. Det sker ikke, når vinden er stærk og båden smider til og skubbes kraftigt fremad gennem bølgerne eller når båden løber med og glider i slørens surfbølger. Alt dette er smukt, men der er ikke noget mærkeligt i, at den stærke vind giver en sejlbåd god fart. Det er naturligt. Det er let at forstå. Der er ikke noget mærkeligt ved det.

I stedet opstår de magiske øjeblikke i let vind. Når båden vågner og - i modsætning til naturens love - begynder at leve sit eget liv, trukket af en usynlig hånd. Nogle gange sker det i den første morgen brise på en solrig sommerdag.

Stadig ligger båden stille. Du har endda tid til at studere havbundens formationer. Så søger små kattepoter frem mod dig, og du får lidt fart, så du kan dreje båden på ret kurs og skøde sejlene forsigtigt hjem. Stadig tøver vinden, men ser du ned i vandet, vil du bemærke, at båden er i bevægelse. Du glider af sted, og når du er uden for vigen, kan du høre, at det begynder at gurgle foran stævnen og sejlet begynder langsomt at fyldes og så endelig mærker du trykket i sejlene og båden reagerer og lægger forsigtigt til. Ikke meget i den stadig svage vind, men bestemt, og farten øges og så pludselig er alting rigtigt.

Båden skyder fart og det går ubønhørligt af sted, selv om der stadig kun er krusninger på vandet. Du kan gå højt til vinden og runde pynterne uden at skulle slå. Men så øger vinden og bølgerne og morgenens særlige følelse forsvinder.

I den første morgenbrise kan du føle en forudelse af denne sejlads særlige mirakel, men det er først ved aftenstid, at denne særlige følelse kan blive hængende i længere tid og blive til mere end et øjeblik. Det er, når vinden egentlig allerede burde have lagt sig og søen har lagt sig efter vindens aftagning. Den vil ikke gå i seng uden at dvæle, sammen med sommeren aftensol, i skærgårdens bugter og sund.

Men nu er det som om dagens mere hektiske åndedræt ender i en lang udånding, som fylder skærgården med et næsten lydløst, men fast træk.

Det er ikke aftenbrisen, der i smug øger i ly af mørket, når landet afkøles. Nej, det er den særlige aftenbrise som undertiden holder sig ligesom på solrige sommerdage. Mange både har allerede søgt nathavn og bugterne er tomme. Fra middagsbordene i cockpittet, kan de allerede opankrede, lejlighedsvis skimte både, der glider forbi i farvandet udenfor med en fart, de ikke forventer. Længselsfuldt tror de måske, at i morgen

kan det være dem. Men morgendagen ved du ikke noget om. Øjeblikke skal tages, når de er der. Måske er det denne aften, det vil ske!

Du passerer den planlagte nathavn og holder op gennem strædet, hvor du troede, du skulle slå. Det er nu, at du begynder at undre dig. Du går mod vinden med den store genua ganske hårdt skødet. Det er fuldstændig stille, kun den energiske gurglen af det vand, der brydes omkring stævnen. En mærkelig kraft har taget fat i båden. Den svage, men bestemte vind fylder sejlene på en måde, der får båden til at krænge og ligesom trækkes fremad af en usynlig kraft. Det er, når du opdager, at du står dybt koncentreret med halvåben mund med alle sanser vidt åbne og forundres. Et vindens og sejladsens mirakel. Alt er i perfekt balance, og du styrer med pegefingeren. Nej, du kan ikke engang styre, men blot følge med. Og det vil ikke slutte. Fem minutter bliver en halvtime, som bliver en time. Ordene er sparsomme. Intet behøver blive sagt.

Længere fremme er en bølge, som du skal respektere. Du prøver at gå lidt højere, men forsigtigt, så du ikke taber vinden og ikke engang en lille blafren mærkes. Et nik fra fordækket viser, at du holder op over bøjen, som du ikke kan se bag genuaen. Det er som om du ville være i stand til at sejle lige imod vinden. Du holder dig væk fra de smalle render og går med lange slag for at forstyrre stilheden så lidt som muligt. Så vender du næsten inde ved land, og mærker straks efter vendingen, at vinden er ved at forsvinde. Men du fortsætter helt til båden ligger stille, og du fortsætter lidt endnu. Det er som om du ikke ønsker at bryde fortryllelsen.

Nu er det stille. Ingen pust bryder vandoverfladen og solen synker ned. Det er tid til at tage sejlene ned. Det er slut for denne gang og til sidst er du nødt til at bryde tavsheden og i aftenlyset søger du frem til en nathavn. Det bliver sent aftensmad og sent i seng. Men hvad gør det? I morgen kan du tage det roligt, for vinden har ikke så travlt på en smuk sommerdag. Og i søvnen drømmer du, at du svæver.

Olle Findahl

(oversat af Knud Kristian Wrist)

PÅ KRYSS Nr. 7/2003